

Spre infinit

Maria Ieva

În miezul unui măr necopt,
Suspină gândul unui șarpe
Și-a răsturnat bătrânul opt,
Ecoul trist al unei harpe.

Pe mâini se răsucesc lumini,
Din bezna primelor cuvinte
Și ne întoarcem din genuni
Cu nimbul strălucind pe frunte.

Uităm apoi de ce-am venit
Și rătăcim pe căi deșarte,
Purtând un dor de infinit
Într-o tăcere fără moarte.

Când spre Nimic ne îndreptăm,
Privim spre clipa cea adâncă,
Nu-i vreme să mai reflectăm
La visele săpate-n stâncă.

Un pumn de dor atât avem,
Când după noi poarta se-nchide,
Zâmbesc silabele-n poem
Și unu nu se mai divide...